

Karafiáth Orsolya

ÉL

A HEGY

Minden magasság vonzó, mennek is
akik csak tudnak. Mászunk egyre feljebb.
Elfogy az erdő, el zuzmók, mohák:
kopár gerinc mered a lelkeseknek.

Hátat a kőnek! Van hozzá közöm –
gondoltam rögtön – hisz megtart, hideg.
A többiek indulnak már haza.
Csak az marad, kihez beszél a hegy.

A meddő nőket kedvelem, morogja.
Ha körbenézel, többük itt van, nézd.
Szürkék, kékek, lenyűgöző fehérek.
A szépség: önző. És te az vagy. Szép.

Siker vagy ösztön űzött el hozzám?
Mindegy. Itt végre vagy. Érzed magad.
Nem tudsz simulni – épp ez kell ide.
Nem kell, hogy visszatartsalak. Maradsz.

Ugyan, öreg, mondom neki, kiáltom.
Ugyan, nyögöm. Üvöltöm, ordítom.
Ugyan, ugyan. Ezek már itt a könnyek.
De ő csak mondja. Nincsen irgalom.

Tudod, te jól, hogy nem tud az hasadni:
hogy húz a szíved, vonszol, lök felém!
Csak én, csak te: lassan hasonlítunk.
Ki benned terhet ejt, csak én, csak én!

Engem látsz úgyis minden férfiarcban.
Minden gyönyörbe átnehézkedek.
Az élvezet súlyos göröngy – vetődik
benned. S nem fornak be a nyílt sebek.

Szilánkra vásik mind, mi gömbölyű volt.
Hegyesre élesedsz, te törhetetlen!
Nagy szirtek egyenrangú társa – ez leszel.
De fenn a csúcson nincs, mi megterem.

A TENGERÉSZ

A testet öltő suttogás sodorta.
Feltárultam homályos látcsövének:
hasam, ölem. Csak távolról puha;
butuska mell, nem szikla, nem veszélyes.

Szépséges kis szirénem, így becézett.
Becéztem én is. Kellett, mert kívánta.
Hullámkötéllal vontam őt magamhoz,
s én azt kívántam csak, vigyen magával.

Azt mondta, nem volt még sosem szerelmes.
De én tudom, hogy volt. Belém, halálosan.
Meg is halt akkor, ám újjászületvén
nem voltam ott, hogy felfedjem magam.

Így most csak néz. Nem sejt meg, fel sem ismer.
Vihar, segíts! Hajóját törd a szirten!

TALÁLKOZÁS

Mondták, ha rám talál, biztos felöklel.
Így félni nem lehet. Meg kell keresni.
A tóhoz ne! A szürkület! Az ösvény!
Gyilkos! - mondták, holott nem látta senki.

A tóhoz mentem, már sötétedett.
A fák közé, az elrejtett csapásra.
Napok teltek, végül hetek, az év.
Már féltem én is. Mit mondok utána.

Akartam, jöjjön. Felfedtem magam.
Vagy ő, vagy én. Ha másképp nem lehet.
Ütközzünk végre meg, akár halálra.
És akkor jöttek az első neszek.

A vadászles korhadt deszkái remegtek.
Mégis, hogyan fordultam volna vissza?
Bokrok zúgtak, paták tépték a földet.
Majd csend. S a csillogó, óriás pupilla.

Az állat rám nyíló tekintetében
láz volt, a puszta, nyers eksztázisé.
„Hát mégis létezem” – lángolt a szem.
Aztán elindultunk egymás felé.